

Læserbrev: Fra Ødelæggelsens Doktrin til Skabelsens Princip – LaRouches Veje til Fred

Følgende læserbrev blev skrevet af Lysbæren, et medlem af Schiller Instituttet i Danmark den 13. juni 2025.

De aktuelle begivenheder mellem Israel og Iran – endnu en destruktiv optrapning forklædt som “præventiv nødvendighed” – må ikke betragtes som en isoleret hændelse. Hverken ud fra et militærstrategisk, diplomatisk eller humanitært perspektiv er en sådan opfattelse holdbar. Det, vi er vidne til, er endnu en fase i en langt dybere, mere systemisk proces: sammenbruddet af det transatlantiske paradigme og dets imperiale infrastruktur, som siden opløsningen af Bretton Woods-systemet har erstattet produktiv fysisk udvikling med spekulativ, monetaristisk dominans.

Det, der udspiller sig i Mellemøsten – ligesom i Ukraine, i det Sydkinesiske Hav og i det destabiliserede Sahel-bælte – er blot overfladesymptomer på en langt dybere erkendelsesmæssig og systemisk fejltænkning: en verdensanskuelse, hvor mennesket ikke længere ses som skaber, men som forbruger; ikke som historiens suveræne subjekt, men som dets passive objekt; ikke som forvandlingens forfatter, men som den uundgåelige brik i kræfter uden for forståelsens eller handlingens rækkevidde.

Det bør stå klart for enhver seriøs strateg, at hvis det virkelige mål var at forhindre spredningen af atomvåben, ville løsningen ikke være bombefly og attentater, men suveræne aftaler baseret på gensidig udvikling og videnskabeligt samarbejde. Hvis målet var stabilitet, ville ingen intelligent politik bygge på målrettet eliminering af forskere og generaler – for sådanne metoder avler uforudsigelighed og

kaos, som historien gang på gang har bevist.

Problemet er ikke Iran. Heller ikke Israel. Det er ikke Rusland, og det er ikke Kina. Problemet ligger i, at vi har ladet os hypnotisere af en doktrin, der påstår, at verden kun kan organiseres gennem "magtbalance", afskrækkelse og såkaldt geopolitisk egeninteresse. Denne doktrin – imperial i sit udspring og britisk i sin metode – er ikke et nationalt særkende, men en kontrolmekanisme: fastholdelsen af global ustabilitet for at forhindre nationers suveræne udvikling.

Dette er grundigt beskrevet i analysen *Stop the British Empire's Push for World War*, som dokumenterer imperiers langvarige brug af fremprovokerede konflikter som middel til at opretholde hegemoni.

Hvis man virkelig ønsker at forhindre krig – og ikke blot protestere mod dens symptomer – må man eliminere de betingelser, der frembringer krig. Dette kan kun opnås gennem opbygningen af en ny international økonomisk orden – én, hvor nationer ikke længere konkurrerer om knappe ressourcer, men samarbejder om at mangfoldiggøre dem gennem teknologisk fremskridt, energitæthed og videnskabelige gennembrud. Det bankerotte pengesystem må erstattes af et kreditsystem, hvor nationale regeringer styrer kreditten hen imod de fysiske økonomiske potentialer, der ligger i infrastruktur, energi, sundhed og uddannelse.

Lyndon LaRouche beskrev dette med fuld klarhed i sit dokument fra 2014, *The Four New Laws to Save the USA Now!*. Disse var ikke forslag, men aksiomatiske søjler, hvorpå enhver stabil global økonomi må hvile: bankopdeling via Glass-Steagall; et nationalt kreditsystem; store infrastrukturelle programmer, herunder kernekraft og fusionsenergi; og internationalt samarbejde funderet på suveræniteten og fælles formål. Disse "love" må ikke ses som blot politik, men som en erkendelsesteoretisk og moralsk struktur – en ramme for menneskelig frihed.

Her ligger den afgørende forskel mellem en reel fredsstrategi og det, der i dag går under betegnelsen "diplomati" – hvilket alt for ofte blot er krigens fortsættelse med andre midler. En sand sikkerhedsarkitektur må bygges på princippet om gensidig fordel, hvilket forudsætter anerkendelsen af hver nations ret til udvikling. Uden dette findes intet reelt partnerskab – og uden partnerskab, ingen varig fred.

Det er netop dette princip, LaRouche indskrev i sit forslag til *World Land-Bridge* – en global infrastrukturvision, der forbinder kontinenter gennem højhastighedsjernbaner, energinetværk, vandprojekter og videnskabelige centre – ikke blot som tekniske systemer, men som kulturelle broer mellem civilisationer.

For at standse krig – den virkelige krig, som føres mellem menneskelig værdighed og imperial entropi – må vi tale og handle i den ånd, der bygger fremtiden, snarere end blot kommenterer forfaldet. LaRouche sagde ofte, at menneskehedens sande fjende ikke er "den anden side", men vores egen villighed til at forblive fanget i en fejlslagen tankegang.

Dette er ikke tiden til resignation. Dette er tiden til arkitektonisk tænkning. Den nye verdensorden må ikke længere være en parole; den må blive en konstruktiv proces – forankret i suveræne stater, understøttet af et nyt kreditsystem, og inspireret af visionen om det Gode.

Det er derfor ikke blot ønskværdigt, men akut nødvendigt, at aktører over hele verden – fra det Globale Syd til borgerne i USA – træder ind i en seriøs dialog om fremtidens globale sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Denne mulighed åbner sig nu gennem Schiller Instituttets kommende konference den 12.–13. juli, både fysisk og online, hvor en ny ramme for strategisk fred gennem økonomisk samarbejde vil blive drøftet. Information og tilmelding findes her: *Schiller Institute Conference – July 2025*

LaRouche forstod, at fremtiden tilhører dem, der ikke blot analyserer sammenbruddet, men skaber fornyelsen. Vejen frem ligger ikke i små justeringer, ikke i reaktioner, men i modig, systemisk transformation – forankret i den klassiske tradition, næret af universel historie, og rettet mod stjernerne.

Vil vi gentage ødelæggelsens rytmer – eller begynde at komponere musikken til en ny civilisation?

Valget er vores – og det må træffes nu.